

Sygn. akt: II AKa 280/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie	SSA Karina Maksym SSO del. Rafał Doros (spr.)
Protokolant	Agnieszka Bargieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chorzowie Anny Włosik-Jachym

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 r. sprawy

Ł. K., s. H. i C., ur. (...) w Ś.

oskarżonego o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i art. 207§2 k.k. i inne

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 23 marca 2020 roku, sygn. akt XVI K 201/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 obniża wymierzoną oskarżonemu Ł. K. karę do 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

- w punkcie 2 eliminuje z opisu czynu zapis o narażeniu pokrzywdzonej K. W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy pozostawieniu stwierdzenia o narażeniu wyżej wymienionej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia;

2. uchyla orzeczenia zawarte w punktach 3 i 4 i w to miejsce na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. karę łączną 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 stycznia 2018 r. godz. 21.40 do dnia 17 września 2020 r.;

3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adw. M. M. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

5. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adw. J. B. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej w postępowaniu odwoławczym;

6. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

SSO del. Rafał Doros SSA Wojciech Kopczyński SSA Karina Maksym

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 280/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 23 marca 2020 r. w sprawie o sygn. akt XVI K 201/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. *Fakty uznane za udowodnione*

1.1.4. *Fakty uznane za nieudowodnione*

1.6. *Ocena dowodów*

1.1.5. *Dowody będące podstawą ustalenia faktów*

1.1.6. *Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów*

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrońcy obraży przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku - art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań K. W., M. W. (1), G. W., M. W. (2), J. G., J. N..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie należy wskazać, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, na podstawie którego ustalił stan faktyczny w sprawie. Jednocześnie obraził przepis art. 424 § 1 k.p.k., sporządzając lakoniczne uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. W szczególności należy podkreślić, że w skomplikowanej sprawie Sąd Okręgowy ograniczył ustalenia faktyczne do absolutnego minimum, a dowody będące podstawą ustalenia faktów ocenił w sposób pobieżny. Taki sposób sporządzenia uzasadnienia wyroku zasługuje na dezaprobatę Sądu Apelacyjnego. Art. 424 § 1 k.p.k. mówi o zwięźłości uzasadnienia wyroku, ale owa zwięźłość nie może pozbawić uzasadnienia funkcji sprawozdawczej. Zwięźłość oznacza w tym przypadku obowiązek skupienia się na najważniejszych,		

kluczowych aspektach w odniesieniu do wszystkich punktów wyroku, w stopniu, który pozwoli stronom zrozumieć niezbędne aspekty rozstrzygnięcia.

W rozpoznawanej sprawie obraza art. 424 § 1 k.p.k. nie miała jednak wpływu na treść wyroku, ponieważ ostatecznie ustalenia faktyczne i opis czynów przypisanych oskarżonemu znajdowały uzasadnienie w dowodach, przeprowadzonych w sposób prawidłowy na rozprawie głównej. Sąd Apelacyjny z uwagi na oczywiste braki uzasadnienia wyroku poszerzył ocenę materiału dowodowego, która potwierdziła słuszność ustaleń Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. O przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności), bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów).

W ocenie Sądu Apelacyjnego pomimo, że dowody zostały

przez Sąd Okręgowy ocenione w sposób wyjątkowo zwięzły, to nie można jednak przyznać racji obrońcy, który zarzuca Sądowi Okręgowemu dowolną ocenę materiału dowodowego. Skarżący w złożonej apelacji traktuje poszczególne dowody w sposób wybiórczy i jednostronny. Sąd I instancji podczas oceny zeznań świadków uwzględniał całokształt materiału dowodowego. Z tego powodu wskazywał na zbieżność zeznań poszczególnych osób.

Odnosząc się do kwestionowanych przez obrońcę dowodów, trzeba zauważyć, że zeznania pokrzywdzonej K. W. znajdowały istotne potwierdzenie w zeznaniach G. W., ale także częściowo w zeznaniach M. W. (1), W. S., K. K., M. W. (2), P. P., A. B. i J. G. oraz w opinii zespołu biegłych z zakresu medycyny.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw do kwestionowania zeznań świadka K. W., która pomimo udziału w licznych przesłuchaniach, także z udziałem biegłych z zakresu psychologii, zachowywała spójność wypowiedzi. Była przy tym konsekwentna i przekonująca, a jej zeznania w poszczególnych fragmentach nie były odosobnione, ponieważ znajdowały potwierdzenie w innych dowodach. K. W. opisała bardzo szczegółowo zachowanie oskarżonego względem niej i ich małoletniej córki L. K.. Konsekwentnie zeznawała, że oskarżony podduszał córkę, a powodem jego zachowania był płacz dziecka, który go denerwował. Opisała sposób jego zachowania, a to w szczególności uderzenie córki w tył głowy, chwytanie jej za ramiona i potrząsanie, odwracanie na brzuch i przyciskanie jej głowy

do poduszki, chwytanie za szyję i zaciskanie rąk wokół szyi do czasu aż przestała płakać. Świadek zeznawała stanowczo, że dziecko traciło przytomność. W podobnie konsekwentny i stanowczy sposób opisała zachowanie oskarżonego wobec siebie, w sposób zgodny z zarzutem z punktu II wyroku. Należy podkreślić okoliczność, że w czasie przesłuchania na rozprawie świadek podtrzymała w całości swoje wcześniej złożone zeznania, tłumacząc przekonująco drobne braki w szczegółowości relacji składanych na rozprawie. Świadkiem podduszenia L. K. był G. W., który stanowczo potwierdził tę okoliczność. Zeznania K. W. były wiarygodne także w aspekcie psychologicznym, co wynika z opinii biegłych psycholog S. C. oraz E. P.. Depozycje K. W. były w ocenie Sądu Apelacyjnego przekonujące i potwierdzały w pełni ustalenia faktyczne, prowadzące do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstw, zgodnie z punktem 1 i 2 zaskarżonego wyroku.

Podnoszona przez obrońcę okoliczność, która wynikała także z zeznań świadka K. W., ale także z relacji innych osób, dotycząca sprawowania przez oskarżonego faktycznej opieki nad córką nie pozostaje w sprzeczności z opisem stosowania przez oskarżonego przemocy fizycznej i psychicznej wobec pokrzywdzonych. Należy podkreślić, że oskarżony swoich karygodnych zachowań dopuszczał się zazwyczaj, będąc po spożyciu alkoholu. Wielokrotnie był podnoszony w wypowiedziach K. W., ale także w zeznaniach G. W. i J. G. fakt, że oskarżonego wyjątkowo denerwował płacz dziecka. W celu stłumienia płaczu uciekał się do szczególnie

okrutnej metody podduszania, czym niejednokrotnie doprowadzał L. K. do utraty przytomności. Podobnie brutalnie dusił pokrzywdzoną K. W., która starała się chronić córkę. Z opinii biegłych psychologa i psychiatrów wynika, że oskarżony jest osobą o obniżonej tolerancji na stres, impulsywną i emocjonalną, słabo radzi sobie w trudnych sytuacjach. Jednocześnie ma w związku z uzależnieniem od alkoholu zaburzoną osobowość. W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że oskarżony zarówno opiekował się córką jak i się nad nią znęcał w sposób szczególnie okrutny, a nawet usiłował działając z zamiarem ewentualnym pozbawić ją życia. Skrajne zachowania oskarżonego były normą, a wynikały z cech jego osobowości, uzależnienia od alkoholu i obniżonego zrozumienia norm społecznych (opinia biegłego psychologa R. J. – k. 769).

Dlatego podnoszona przez świadków okoliczność współwystępowania u oskarżonego obok zachowań karygodnych także takich, które odpowiadały powszechnym normom prawnym i społecznym w żaden sposób nie podważa oceny wiarygodności autorów takich depozycji. Dotyczy to także kwestionowania oceny Sądu I instancji w części, dotyczącej ustalenia w oparciu o zeznania pokrzywdzonej początku agresywnego zachowania oskarżonego. Zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonej oskarżony uderzył ją po raz pierwszy w czasie gdy była w ciąży. Zeznania pokrzywdzonej także w tej kwestii nie były odosobnione. Wbrew zarzutowi obrońcy nie ma sprzeczności pomiędzy ustaleniem, że w czasie ciąży oskarżony początkowo

szanował pokrzywdzoną, by w jej zaawansowanej fazie dopuszczać się wobec pokrzywdzonej przemocy.

Pozostałe zarzuty odnoszące się do poszczególnych depozycji K. W. mają charakter wybiórczej, jednostronnej oceny. Oceniając wiarygodność pokrzywdzonej należy mieć na uwadze całokształt jej wypowiedzi, a nie poszczególne, wyrwane z kontekstu słowa. Dlatego Sąd odwoławczy nie miał wątpliwości co do słuszności oceny zeznań świadka przez Sąd I instancji.

Całkowicie bezpodstawny okazał się zarzut dowolnej oceny zeznań świadka M. W. (1). W świetle treści jej zeznań całkowicie uprawnione było stwierdzenie Sądu I instancji o zbieżności zeznań tego świadka z innymi dowodami, na podstawie których dokonano ustaleń faktycznych. Dowód z zeznań M. W. (1) ma charakter pośredni, ponieważ wiedza świadka na temat zdarzeń objętych postępowaniem pochodziła z relacji innych osób, a to z relacji pokrzywdzonej jak i K. K.. Świadek słyszała od pokrzywdzonej jeszcze w 2017 r. o tym, że oskarżony uderzył ją w twarz. Potem, już po zatrzymaniu oskarżonego pokrzywdzona przyznała jej, że była wielokrotnie bita przez oskarżonego, duszona do utraty przytomności. Oskarżony według tej relacji miał dusić ich córkę L., bić ją i rzucać nią do łóżeczka.

Bezpodstawny był zarzut dowolnej oceny zeznań G. W.. Świadek – brat pokrzywdzonej przebywał często w jej miejscu zamieszkania. Był bezpośrednim obserwatorem zachowania oskarżonego zarówno wobec L. K. jak i wobec K. W.. Jego zeznania były

przekonujące. Świadek zeznał stanowczo i spójnie z zeznaniami K. W.. Podnoszone przez obrońcę okoliczności dotyczące także pozytywnych aspektów zachowania oskarżonego nie pozostają w sprzeczności z opisami jego aktów agresji wobec pokrzywdzonych. Obrońca traktuje zeznania świadka w sposób wybiórczy, wyrwany z kontekstu i w oderwaniu od relacji innych osób. Argumenty zawarte w apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

W podobny sposób obrońca postawił zarzut dowolnej oceny zeznań świadka M. W. (2). Również w tym wypadku postawiony zarzut okazał się nietrafiony. M. W. (2) była bezpośrednim świadkiem przemocy ze strony oskarżonego. Widziała jak oskarżony chwycił małą L. za nóżkę i unosił ją do góry, jak rzucał nią do wózka. Słyszała jak krzyczał na nią wulgarnie, gdy płakała. Widziała, że jej córka K. W. boi się oskarżonego. Zeznania świadka były spójne z relacjami innych świadków, na których podstawie Sąd I instancji ustalił stan faktyczny. Obrońca nie przedstawiła takich argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć pozytywną ocenę zeznań świadka.

Nie ma racji obrońca zarzucając Sądowi I instancji błędną ocenę zeznań świadka J. G.. W ocenie Sądu Apelacyjnego świadek na rozprawie w widoczny sposób starał się pomóc oskarżonemu, z którym jest spokrewniony. Z tego powodu w sposób całkowicie dowolny nie potwierdził odczytanych mu zeznań, które złożył uprzednio w postępowaniu przygotowawczym. Świadek nie potrafił logicznie i przekonująco przedstawić powodów zaprzeczenia

własnym relacjom. Jego tłumaczenie o zmuszaniu przez nieustaloną osobę do złożenia określonych zeznań na niekorzyść oskarżonego było pozbawione sensu. Sąd I instancji ocenił zeznania świadka w sposób swobodny, z poszanowaniem art. 7 k.p.k., zgodnie z regułami prawidłowego rozumowania. Była to ocena w relacji do pozostałych dowodów w sprawie i pomimo syntetycznej formy należało uznać ją za przekonującą. Trzeba podkreślić, że pomimo sprzyjania oskarżonemu, J. G. potwierdził, że oskarżony nadużywał alkoholu, był agresywny wobec K. W. i córki L. K.. Rzucał w niego dzieckiem, denerwował się, że dziecko płacze. Nie potwierdził w całości depozycji K. W., co nie oznacza, że istniały istotne rozbieżności pomiędzy ich zeznaniami. Przy ocenie jego zeznań należało mieć na uwadze, że w mieszkaniu stron przebywał jedynie miesiąc. Oczywistym więc jest, że nie widział wszystkich sytuacji, składających się na czyny przypisane oskarżonemu w wyroku Sądu I instancji.

Obrońca podnosiła także zarzut sprzeczności przy ocenie zeznań świadka J. N.. Wbrew postawionemu zarzutowi Sąd I instancji nie ocenił zeznań świadka jednocześnie jako wiarygodne i niewiarygodne. Wskazał jedynie z jednej strony na spójność zeznań J. N. z pozostałymi dowodami, a z drugiej strony podkreślił znikomą wartość dowodową jej depozycji. Fakt, że J. N. nie miała wiedzy na temat stosowania przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonych w żaden sposób nie deprecjonuje zeznań K. W..

Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. Z

naruszeniem art. 410 k.p.k. mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Przy czym oparcie się przez Sąd Okręgowy na wybranych dowodach, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji wskazanego przepisu.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się także błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mającego wpływ na jego treść. Obrońca w swojej obszernej apelacji nie przedstawił przekonujących argumentów na poparcie sformułowanych zarzutów, ograniczając się w przeważającej części do polemiki z ustaleniami Sądu. Dla porządku należy wskazać, że błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika albo z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, pominięcie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach nieudowodnionych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji dysponował kompletnym materiałem dowodowym, który co potwierdziła kontrola Sądu

Apelacyjnego, ocenił prawidłowo zgodnie z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania. Na tej podstawie Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie przypisanych oskarżonemu przestępstw. Nie dopuścił się też obrazy art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle przeprowadzonych dowodów i ich oceny Sąd Okręgowy prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 2 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Nie ma wątpliwości co do słuszności przypisania oskarżonemu usiłowania zabójstwa małoletniej córki L. K. w zamiarze ewentualnym. Przede wszystkim należy podkreślić, że oskarżony nie chciał zabić swojej córki (zamiar bezpośredni). Jednak działając z niskich pobudek, pod wpływem alkoholu, z prozaicznego i banalnego powodu, którym była chęć uciszenia płaczącego dziecka oskarżony podejmował działania, co do których musiał przypuszczać, że mogą się skończyć śmiercią dziecka. Okoliczności przedmiotowe czynu wskazują też, że godził się na taki skutek, skoro poprzez podduszanie doprowadzał kilkumiesięczne dziecko do utraty przytomności. Czynił to na różne sposoby, a to poprzez przykrywanie twarzy dziecka poduszką i pozostawianie córki w takim stanie, aż do momentu w którym „zamilkła”, a to poprzez przyciskanie jej nosa i twarzy do szyi lub poprzez zaciskanie dłoni na jej szyi. W ten sposób, poprzez odcięcie dopływu powietrza do płuc, oskarżony chciał spowodować by jego córka L. K. przestała płakać,

ponieważ najczęściej krótkotrwale traciła przytomność.

W ocenie Sądu takie działania podejmowane wobec co najwyżej kilkumiesięcznego dziecka, które jest jeszcze całkowicie bezbronne i wymaga stałej opieki i pomocy w sposób oczywisty mogły doprowadzić do jego śmierci. Tak się jednak nie stało z powodu reakcji matki dziecka, a także świadka G. W.. Osoby te powodowały, że oskarżony był zmuszony zaprzestawać duszenia. Zdarzyło się przy tym, co wynika z zeznań K. W., że musiał córkę reanimować. Świadek G. W. widział małąletnią pokrzywdzoną siną na ciele z powodu niedoboru powietrza. Mówił oskarżonemu, że dziecko może się udusić. Skutek w postaci śmierci dziecka nie nastąpił wyłącznie z uwagi na interwencje ww. osób.

Nie ma wątpliwości, że oskarżony w okresie od września 2017 r. do 5 stycznia 2018 r. znęcał się nad małąletnią córką, przy czym nie budzi wątpliwości, że było to działanie z zastosowaniem szczególnego okrucieństwa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kryteria przyjęcia działania ze szczególnym okrucieństwem wobec kilkumiesięcznego dziecka są inne niż wobec osoby dorosłej. Należy bowiem uwzględnić okoliczności związane z całkowitą bezbronnością dziecka i jego podatnością na urazy oraz choroby, wywoływane czynnikami zewnętrznymi. Dziecko nie może się obronić, nie może samodzielnie przedsięwziąć żadnej reakcji na działania sprawcy. Dlatego regularne używanie wobec kilkumiesięcznego dziecka przemocy fizycznej, a w

szczegółności duszenie go jest działaniem szczególnie okrutnym w rozumieniu art. 207 § 2 k.k.

W rozpoznawanej sprawie oskarżony swoim zachowaniem spowodował obrażenia ciała swojej córki L. K., skutkujące rozstrojem jej zdrowia na okres powyżej 7 dni, opisane w punkcie 1 wyroku, potwierdzone opinią biegłych lekarzy.

Stąd zasadne było zastosowanie przez Sąd I instancji kumulatywnej kwalifikacji prawnej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w świetle przeprowadzonych dowodów i ich oceny Sąd Okręgowy prawidłowo przypisał oskarżonemu w punkcie 2 wyroku popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 a k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zespół zachowań podejmowanych przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej K. W., a więc osoby nieporadnej ze względu na stwierdzoną niepełnosprawność ruchową w sposób oczywisty wyczerpywał znamiona znęcania. Mając na uwadze, że poprzez duszenie oskarżony narażał pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia należy potwierdzić słuszność zastosowanej przez Sąd I instancji kumulatywnej kwalifikacji prawnej. Sąd Apelacyjny, mając na względzie apelację Prokuratora zmienił w niewielkim zakresie opis czynu, o czym będzie szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie

zasadny

oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z powodu nie uwzględnienia zarzutów obrońcy.		
3.2.	Zarzuty obrońcy obrazy art. 410 k.p.k. mający wpływ na treść wyroku poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadków W. S., U. N., K. K., A. B., P. P..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty obrońcy zostały sformułowane w taki sposób, że dotyczą w przeważającej mierze oceny zeznań wyżej wymienionych świadków. Rzekomo pominięte przez Sąd I instancji okoliczności faktyczne wynikające z zeznań wskazanych świadków, miały mieć wpływ na ocenę wiarygodności ich depozycji i w konsekwencji miały skutkować błędem w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Niezależnie od sposobu sformułowania zarzutów, w ocenie Sądu Apelacyjnego są one bezpodstawne.</p> <p>Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. Z naruszeniem art. 410 k.p.k. mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na</p>		

rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Przy czym oparcie się przez Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu kompleksowej oceny dowodów, na wybranych dowodach, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji wskazanego przepisu. Sąd Okręgowy o czym już była mowa nie dopuścił się także przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Należy podkreślić, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może się ograniczać jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Skarżący powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. dotyczącego rzekomego pominięcia istotnych dla sprawy okoliczności, wynikających z zeznań świadka W. S.. Świadek W. S. jest siostrą oskarżonego. Zeznała na rozprawie, że K. W. pokazała jej jak była trzymana jej córka L. i jednocześnie potrząsana na boki (k. 1094). Stwierdziła, że nie było wówczas mowy aby tak robił wyłącznie oskarżony. Charakterystyczne jest, że opowiedziała o tym dopiero

na rozprawie. Słuchana w postępowaniu przygotowawczym w ogóle nie odniosła się do opisywanej sytuacji. W tym kontekście istotne są zeznania jej siostry K. K., która stwierdziła, że K. W. nie pokazywała w szpitalu w jaki sposób z oskarżonym trzymali dziecko (k. 1226). Natomiast W. S. podkreśliła, że nie utrzymuje kontaktu z bratem. Jak wynika z jej depozycji przyczyną zerwania kontaktu były agresywne zachowania oskarżonego (k. 158). W czasie pierwszego przesłuchania przyznała, że K. W. opowiadała jej o przemocy słownej i fizycznej, którą oskarżony stosował wobec niej, a także wobec dziecka. W tej części świadek pośrednio potwierdziła relację K. W.. Odnosząc się bezpośrednio do zarzutu obrońcy, należy stwierdzić, że do zeznań świadka, złożonych na rozprawie należy poodchodzić ostrożnie, ponieważ nie są one spójne z jej zeznaniami z postępowania przygotowawczego. Widoczna jest zmiana w nastawieniu świadka i próba umniejszenia odpowiedzialności oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest dowodów dla stwierdzenia, że K. W. stosowała jakąkolwiek przemoc wobec swojej córki. Sugestia, że mogła podobnie jak oskarżony potrząsać dzieckiem jest odosobniona. W ocenie Sądu Apelacyjnego z samego stwierdzenia o potrząśaniu dzieckiem wynika, że pokrzywdzona K. W. w rozmowie ze świadkiem relacjonowała zachowanie oskarżonego, a nie swoje. Wbrew zarzutowi obrońcy nie było podstaw do ustalenia na podstawie zeznań W. S. nawet małego stopnia prawdopodobieństwa, że obrażenia dziecka mogły powstać także w wyniku zachowania pokrzywdzonej.

Całkowicie bezzasadny był zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. w odniesieniu do zeznań świadka K. K.. Obrońca w istocie kwestionowała dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadka i dokonane na jej podstawie ustalenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego świadek K. K., która jest siostrą oskarżonego zeznawała w sposób stanowczy i obiektywny. Mówiła tylko o znanych jej faktach. Swoją wiedzę czerpała przede wszystkim z relacji K. W., ale także z własnych obserwacji. Nie było powodów dla kwestionowania jej wiarygodności, w szczególności, że Sąd Okręgowy odnosił jej zeznania do pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów.

Bezpodstawny był zarzut pominięcia istotnych, w przekonaniu skarżącej, fragmentów zeznań świadka P. P.. Sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania świadka, jako potwierdzające zeznania pokrzywdzonej K. W.. Świadek wskazywała wyraźnie na naganne zachowania oskarżonego zarówno wobec K. W. jak i małoletniej L. K.. Słyszała awantury, w tym wulgarne wyzwiska, kierowane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonych.

Wyraźnie stwierdziła, że oskarżony zachowywał się tak będąc pod wpływem alkoholu, podczas gdy jego zachowanie w stanie trzeźwym było poprawne. Oczywistym jest, że świadek jako sąsiadka stron większość opisywanych sytuacji słyszała, nie widząc ich. Działy się one w zamkniętym mieszkaniu. Nie dostrzeżenie przez świadka obrażeń na ciele pokrzywdzonych także nie świadczy o tym, że takich obrażeń nie było. W szczególności, że co innego wynikało z zeznań

pokrzywdzonej K. W. i z opinii biegłych.

Okoliczności te nie pozostają w sprzeczności z dokonanyymi przez Sąd I instancji ustaleniami faktycznymi.

W taki sam sposób, wbrew zarzutom obrońcy należało ocenić zeznania A. B.. Świadek potwierdziła częściowo zeznania pokrzywdzonej K. W. i Sąd I instancji słusznie uznał je za spójne z pozostałymi dowodami obciążającymi oskarżonego.

Za chybiony, bowiem oparty na wybiórczej i dowolnej analizie, należało uznać zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. w odniesieniu do zeznań świadka U. N.. Obrońca w istocie kwestionowała ocenę zeznań świadka i dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne. Okoliczność, że świadek, która w okresie objętym zarzutem przebywała w mieszkaniu stron jedynie przez maksymalnie cztery dni i nie widziała by oskarżony stosował przemoc wobec swojej córki i K. W. nie świadczy, mając na uwadze pozostałe dowody, że tego w ogóle nie robił. Natomiast zwrócenie przez Sąd I instancji uwagi na spójność zeznań U. N. z zeznaniami innych świadków, wynikało relacji świadka na temat innych aspektów zachowania oskarżonego, które dostrzegła w tym krótkim okresie czasu. Świadek zwróciła uwagę na nadużywanie przez oskarżonego alkoholu, na kierowanie przez niego wyzwisk pod adresem K. W., na niczym nieuzasadnione krzyczenie na płaczące dziecko, używanie wobec niej słów wulgarnych.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodu nie uwzględnienia zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w ocenie obrońcy, okoliczności wynikających z opinii biegłych z zakresu medycyny, w tym z opinii uzupełniającej biegłego J. C..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew zarzutowi obrońcy opinia biegłych (...) Sp. z o.o. w K. (k. 809-830) oraz ustna opinia uzupełniająca lekarza chirurga dziecięcego J.C. nie są niespójne, niejasne lub wewnętrznie sprzeczne.</p> <p>Przede wszystkim należy wskazać, że biegły J.C. nie stwierdził aby utraty przytomności dziecka, spowodowane duszeniem musiały mieć odzwierciedlenie w wynikach badania rezonansu magnetycznego głowy. Biegły dopuścił jako realną możliwość, że takie sytuacje mogą nie mieć odzwierciedlenia w badaniu obrazowym typu rezonans magnetyczny. Dlatego Sąd I instancji słusznie ocenił</p>		

tą okoliczność w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, a przede wszystkim na podstawie zeznań K. W.. Trzeba stwierdzić, że sytuacje utraty przytomności nie miały odzwierciedlenia we wcześniejszej dokumentacji lekarskiej L. K., ponieważ rodzice małoletniej nie przekazywali w trakcie wizyt lekarskich takich informacji, a dziecko wcześniej nie miało prowadzonej diagnostyki w takim kierunku. Z tego powodu biegli w pisemnej opinii nie mogli potwierdzić, że miały miejsce u L. K. utraty przytomności.

Oczywiste jest, że biegli nie mogli stwierdzić w sposób jednoznaczny sposobu powstania urazu w postaci złamania ręki małoletniej pokrzywdzonej. Biegły C. wykluczył jedynie aby taki uraz mógł być wynikiem potrząsania dzieckiem lub podciągania dziecka za rączkę. Stwierdził jednocześnie, że wobec dziecka była stosowana przemoc. Biegli rozpoznali u małoletniej pokrzywdzonej zespół dziecka maltretowanego. Natomiast stwierdzone u dziecka obrażenia ciała mogły powstać w okolicznościach opisywanych przez świadków.

Z tego powodu nie jest uprawniony zarzut pominięcia przez Sąd I instancji istotnych okoliczności, które zdaniem obrońcy wynikają z opinii biegłych.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych na podstawie zeznań pokrzywdzonej i świadków, mając na uwadze fakt, że opinie biegłych nie tylko nie pozostawały z nimi w sprzeczności, ale je uprawdopodobniały.

<p>Sąd I instancji słusznie przyjął w świetle zeznań pokrzywdzonej K. W., że wyłącznie oskarżony był sprawcą złamania córce ręki. Tylko oskarżony szarpał córkę za ramiona, rzucał nią i wykręcał ręce. W świetle ustalonego stanu faktycznego był wyłącznym sprawcą spowodowania u małoletniej pokrzywdzonej stwierdzonych obrażeń ciała, w tym złamania ręki.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodu nie uwzględnienia zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadków G. O., G. K., P. K., M. S., B. M., B. J., I. K., A. C..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest niezasadny. Wskazani świadkowie mieli rzadki kontakt ze stronami procesu. Z tego powodu nie widzieli aktów przemocy, która miała miejsce przede wszystkim w mieszkaniu stron, ani jej śladów na ciele ofiar, z uwagi na nie</p>		

<p>eksponowanie ich przez K. W.. Pokrzywdzona przed długi okres czasu pozostawała pod silnym wpływem oskarżonego i starała się nie tylko nie ujawniać jego zachowania, ale także broniła go przez interwencją osób trzecich, a to jej brata G. W., a także świadka J. G..</p> <p>Sąd I instancji nie zdyskredytował zeznań wskazanych świadków, a jedynie zwrócił uwagę na ograniczoną przydatność depozycji z punktu widzenia przedmiotu procesu. Sąd Apelacyjny taką ocenę podzielił.</p> <p>Słusznie Sąd I instancji wskazał na ograniczoną wartość dowodową świadka - lekarza pediatry A. C., której zeznań nie można było skutecznie przeciwstawić opinii biegłych sądowych, w szczególności mając na uwadze treść zeznań K. W., G. W. i częściowo J. G. (z postępowania przygotowawczego).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodu nie uwzględnienia zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chorzowie obraży prawa materialnego - naruszenia art. 160 § 1 k.k. w punkcie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	2 wyroku, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego mogło prowadzić do alternatywnych skutków.	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Rację miał prokurator zarzucając Sądowi obrazę art. 160 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem opisanym w punkcie 2 zaskarżonego wyroku poprzez odwołanie do treści notabene zarzutu aktu oskarżenia, naraził K. W. ma bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego duszenie pokrzywdzonej, prowadzące do utraty przytomności w sposób oczywisty narażało ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia. Wyłącznie takie stwierdzenie powinno być znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu, stąd konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku w omawianej części.</p>		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez usunięcie z opisu czynu z punktu 2 wyroku sformułowania „ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasadny z wyżej opisanych powodów.		

3.6.	Zarzut prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chorzowie obraży prawa materialnego - naruszenia art. 43 § 2a k.k. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie, że okres, na który orzeczono zakazy z punktów 5 i 6 wyroku nie biegnie w czasie odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd I instancji nie zastosował prawidłowo przepisu art. 43 § 2 a k.k. Sąd Okręgowy orzekając wobec oskarżonego w punktach 5 i 6 wyroku środki karne, a to w punkcie 5 zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych przez okres 4 lat od uprawomocnienia się wyroku oraz w punkcie 6 zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K. W. przez okres 4 lat od uprawomocnienia się wyroku nie dopuścił się obraży art. 43 § 2 a k.k.</p> <p>Zgodnie z art. 43 § 2 k.k. orzeczone przez sąd zakazy z art. 39 pkt. 2 b k.k. biegną od uprawomocnienia się orzeczenia. Natomiast zgodnie z art. 43 § 2 a k.k. okres, na który orzeczono zakazy nie biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, choćby orzeczonej za inne przestępstwo. Bieg orzeczonych przez Sąd I instancji zakazów jest więc wstrzymany z mocy prawa w czasie, w którym skazany odbywa karę pozbawienia wolności. Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że użycie przez Sąd Okręgowy sformułowania o początku obowiązywania zakazu, wprowadza w błąd, skoro Sąd</p>		

<p>powtórzył w tym zakresie przepis art. 43 § 2 k.p.k. Treść zawartych w punktach 5 i 6 wyroku rozstrzygnięć jest więc w ocenie Sądu Apelacyjnego jednoznaczna i nie ma podstaw do jej zmiany.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o usunięcie z punktów 5 i 6 zaskarżonego wyroku sformułowania "od uprawomocnienia wyroku ..."</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z wyżej opisanych powodów.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chorzowie rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego Ł. K. w punkcie 2 zaskarżonego wyroku kary 3 lat pozbawienia wolności był bezzasadny. Sąd Apelacyjny analizując podstawy wymierzonej oskarżonemu kary nie znalazł argumentów, które by przemawiały za uznaniem jej jako rażąco niewspółmiernej. Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie „niewspółmierność” oznacza bowiem „brak proporcji”, czy „odpowiedniości”. Chodzi</p>		

o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości Sąd Apelacyjny wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego. Stopień społecznej szkodliwości czynu podwyższają takie okoliczności jak sposób zachowania oskarżonego, w szczególności stosowanie wobec pokrzywdzonej K. W. przemocy fizycznej, a także forma tej przemocy w postaci bicia i poduszania do utraty przytomności. Na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność podejmowania aktów agresji wobec pokrzywdzonej przede wszystkim w stanie po spożyciu alkoholu. Jednocześnie trzeba zauważyć, że oskarżony nie spowodował znaczących obrażeń ciała pokrzywdzonej. Okoliczność ta w niewielkim stopniu redukuje stopień społecznej szkodliwości. Podobnie jak fakt stosunkowo niedługiego okresu stosowania przemocy fizycznej i psychicznej wobec pokrzywdzonej. Stopień społecznej szkodliwości podwyższa postać zamiaru, bowiem oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony jednym czynem wyczerpał znamiona dwóch przepisów ustawy karnej i zachodziła konieczność zastosowania kumulatywnej kwalifikacji prawnej. Na stopień winy oskarżonego wpływa fakt,

że był uprzednio karany, w tym za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, popełnione z użyciem przemocy.

W ocenie Sądu orzeczona kara uwzględnia także fakt, że oskarżony był uprzednio karany i przypisanego mu czynu dopuścił się w ramach recydywy z art. 64 § 1 k.k.

Uwzględniając wszystkie powyżej wskazane elementy, jako mające wpływ na wymiar kary Sąd Okręgowy słusznie wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w rozmiarze 3 lat. W ocenie Sądu Apelacyjnego jest to kara dostatecznie surowa i z całą pewnością nie jest to kara, której nie można zaakceptować, którą można określić za niewspółmierną w stopniu rażącym. Wszystkie argumenty zawarte w apelacji Prokuratura znajdują już odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności. Dla porządku należy dodać, że fakt niepełnosprawności ruchowej pokrzywdzonej znalazł już odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej. Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu kwalifikowaną odmianę przestępstwa znęcania z art. 207 § 1 a k.k.

Tak orzeczona kara jest wystarczająco surowa i spełnia cele prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Nie powoduje społecznego poczucia bezkarności, a wręcz przeciwnie wskazuje na surową reakcję wymiaru sprawiedliwości.

Wniosek

Wniosek o orzeczenie wobec oskarżonego kary 5 lat pozbawienia wolności za czyn z punktu 2 wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z powodu nie uwzględnienia zarzutu obrońcy.		
3.8.	Zarzut Prokuratora błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na zastosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady asperacji zbliżonej do absorpcji, podczas gdy okoliczności sprawy uzasadniały zastosowanie pełnej kumulacji łączonych kar.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut Prokuratora jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Szerzej o wymiarze kary łącznej w rubryce 5.2.3 formularza.		
Wniosek		
Wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 20 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek był niezasadny z powodów, dla których Sąd Apelacyjny		

obniżył oskarżonemu wymierzoną mu karę pozbawienia wolności za przestępstwo z punktu 1 zaskarżonego wyroku do 10 lat oraz z powodów opisanych w rubryce 5.2.3 formularza.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Punkty od 5 do 11 zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z powodu nie uwzględnienia zarzutów apelacji obrońcy i prokuratora.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
punkt 1 wyroku	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd Apelacyjny, mając na uwadze kierunek apelacji obrońcy, który zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach w całości na korzyść oskarżonego uznał za rażąco surową orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku karę 15 lat pozbawienia wolności. Sąd I instancji nieprawidłowo wyważył wszystkie okoliczności, mające wpływ na wymiar kary,	

powodując, że orzeczona kara była niewspółmiernie wysoka i to w stopniu rażącym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona kara nie uwzględniała faktu dopuszczenia się przez oskarżonego usiłowania zabójstwa w zamiarze ewentualnym. Sąd Okręgowy nie uwzględnił tej istotnej dla oceny społecznej szkodliwości czynu okoliczności. Potwierdzając ocenę zachowania oskarżonego wobec córki jako wyjątkowo haniebnego i okrutnego, nie można przejść obojętnie nad faktem, że pokrzywdzona L. K. żyje. W świetle dowodu z opinii biegłych lekarzy nie odniosła trwałych i skutkujących negatywnie na przyszłość obrażeń, choć nie da się wykluczyć negatywnych reperkusji dla jej zdrowia psychicznego i prawidłowego rozwoju. Okoliczność zakończenia pochodzenia przestępstwa na etapie usiłowania musiała wywrzeć większy wpływ na wymierzoną karę. Znaczenie ma też fakt, że oskarżony w odniesieniu do usiłowania zabójstwa działał z zamiarem ewentualnym a nie bezpośrednim.

W ocenie Sądu Apelacyjnego choć stopień winy oskarżonego był wysoki, a jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia, uprzednia karalność, w tym działanie w warunkach recydywy przemawiały przeciwko niemu, to jednak wymierzona mu kara była surowa w stopniu rażącym.

Na korzyść oskarżonego należało uwzględnić fakt, że pomimo swojego okrucieństwa wobec dziecka nie był do końca zdegenerowany. W okresie objętym zarzutem i wcześniej opiekował się córką, karmił ją, wychodził z nią na spacer. Był w większym stopniu, z powodu uwarunkowań zdrowotnych, zaangażowany w opiekę nad L. K. niż K. W.. Oskarżony nie poradził sobie z rodzicielstwem, przerosły go nowe obowiązki. Należy mieć na uwadze fakt, że oskarżony ma wykształcenie podstawowe, nie radzi sobie w trudnych sytuacjach, ma obniżoną odporność na stres, jest osobą uzależnioną od alkoholu.

Te cechy osobowości, w powiązaniu z nową dla niego sytuacją życiową, spowodowały, że od początkowo zaangażowanego w opiekę nad córką rodzica przeszedł do etapu oprawcy, stosującego wobec niej przemoc fizyczną i psychiczną, a jego działanie mogło spowodować śmierć dziewczynki.

Ważąc te wszystkie racje i przenosząc je na grunt dyrektyw sądowego wymiaru kary należało

<p>stwierdzić, że wymierzona oskarżonemu kara 15 lat pozbawienia wolności, przekreślałaby jakiegokolwiek szanse oskarżonego na resocjalizację. Była karą rażąco wysoką. Zdaniem Sądu Apelacyjnego adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu jest kara 10 lat pozbawienia wolności. Kara pozbawienia wolności orzeczona w takim wymiarze jest wystarczająco dolegliwa, eliminuje oskarżonego z życia społecznego na bardzo długi okres. Jest odpowiednio surowa aby zapewnić skuteczne społeczne oddziaływanie.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego rozstrzygnięcia o środkach karnych i kompensacyjnych nie budziły wątpliwości co do słuszności i konieczności ich orzeczenia.</p>	
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany
punkt 2 wyroku	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z powodów wskazanych w rubryce 3.5 formularza.	
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany
Punkty 3 i 4 wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Z powodu zmiany punktu 1 wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze poprzez obniżenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności do 10 lat, konieczne stało się uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej i o zaliczeniu oskarżonemu na jej poczet okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.</p> <p>Sąd Apelacyjny jednocześnie w punkcie 2 wyroku z dnia 17 września 2020 r. orzekł w oparciu o przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wobec oskarżonego karę łączną 11 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego kara łączna 11 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do całego ładunku bezprawia, wynikającego z przestępstw za które</p>	

wymierzono stanowiące podstawę dla jej wymiaru kary jednostkowe. Należy wziąć pod uwagę, że Sąd miał możliwość wymierzenia kary łącznej od najniższej z kar podlegających łączeniu do ich sumy, a więc w granicach od 10 lat pozbawienia wolności do 13 lat pozbawienia wolności.

Stosownie do art. 85 a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzona kara łączna spełnia wszystkie wymienione cele. Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że stosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji lub pełnej kumulacji wymaga spełnienia szeregu warunków, które nie występowały w rozpoznawanej sprawie. Przeciwno kumulacji kar przemawiał fakt, że pomiędzy przestępstwami z punktu 1 i 2 zaskarżonego wyroku zachodzi ścisła więź czasowa. Ponadto oba przestępstwa są ze sobą ściśle powiązane, łączy je podobny sposób działania i były popełnione w tym samym miejscu. Natomiast przeciwko pełnej absorpcji sprzeciwiał się fakt, że oskarżony skrzywdził dwie osoby. Różne były też zastosowane kwalifikacje prawne.

Kara łączna 11 lat pozbawienia wolności nie jest karą łagodną, ale też nie jest rażąco surową.

W ocenie Sądu Apelacyjnego oddaje cały ładunek bezprawia, wynikającego z obu przypisanych oskarżonemu przestępstw. W przekonaniu Sądu spełni swoją funkcję prewencyjną wobec oskarżonego ale też powinna wyrzeć pozytywny z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości efekt w odczuciu społecznym.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt 3	Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów obrońcy i prokuratora z przyczyn opisanych w rubrykach formularza. Brak było po stronie Sądu Okręgowego błędów z katalogu art. 439 § 1 k.p.k.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt 4	Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata M. M. kwotę 738 złotych, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej z urzędu, udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym według stawki minimalnej.
punkt 5	Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata J. B. kwotę 738 złotych, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej w postępowaniu odwoławczym według stawki minimalnej.
punkt 6	Sąd Apelacyjny mając na uwadze wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSO del. Rafał Doros SSA Wojciech Kopczyński SSA Karina Maksym

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>1. uznaje oskarżonego Ł. K. (K.) za winnego tego, że w okresie od miesiąca września 2017 roku do dnia 5 stycznia 2018 roku w C. znęcał się fizycznie i psychicznie w sposób połączony ze stosowaniem szczególnego okrucieństwem nad nieporadną ze względu na wiek, urodzoną w dniu (...) córką L. K., poprzez zadawanie pokrzywdzonej szczególnie dużych cierpień wynikających z bicia jej i używania względem niej niczym nieuzasadnionej i niewspółmiernej siły fizycznej, uderzając dziecko otwartą dłonią w głowę - w tym w okolicach ciemiaczka, będącego nieskostniałym, wypełnionym błoną łącznikową spojeniem, łączącym kości czaszki u noworodków i niemowląt, szarpanie pokrzywdzonej za ramiona, wrzucanie jej z wysokości do dziecięcego łóżeczka oraz wykręcanie jej obu rąk, czym nieustalonego dnia - nie później jednak niż 5 stycznia 2018 roku - spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia i otarcia okolicy potylicznej głowy, stłuczenia okolicy ciemieniowej prawej, drobne podbiegnięcia krwawe okolicy obu</p>	

przedramion oraz
złamanie kości
promieniowej lewej, które
to obrażenia skutkowały
naruszeniem czynności
narządu jej ciała lub
rozstrojem zdrowia na
okres powyżej 7 dni,
a nadto działając w
zamiarze ewentualnym
pozbawienia życia L. K.
zaciskał swoje dłonie na
jej szyi lub przyciskał
poduszkę do jej twarzy,
jak również dociskał
jej nos i usta do
swojej szyi odcinając
w ten sposób dopływ
powietrza do płuc,
co uniemożliwiało
pokrzywdzonej
prawidłowe oddychanie,
a w konsekwencji
doprowadziło do zsinień,
utrąty przez nią
przytomności, przy czym
miał świadomość, że
podjęte przez niego
działanie, może
doprowadzić do zgonu
dziecka i akceptując tą
sytuację, godził się z góry z
takim skutkiem, albowiem
naturalną konsekwencją
odcięcia dopływu
powietrza do płuc
jest śmierć gwałtowna
na skutek uduszenia,
lecz zamierzonego celu
nie osiągnął z uwagi
na interwencję osób
postronnych, przy czym
zarzucanego mu czynu
dopuścił się w ciągu 5 lat
po odbyciu co najmniej 6
miesięcy kary pozbawienia
wolności będąc uprzednio
skazany za przestępstwo
podobne wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 24 sierpnia 2011 roku o sygn. VII K 34/11 za przestępstwa z art. 280 § 1 kk i inne na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 21 kwietnia 2011 roku o sygn. VII K 8/11 za przestępstwo z art. 224 § 2 kk i z art. 222 § 1 kk i inne na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 13 kwietnia 2014 roku o sygn. VII K 1053/10 za przestępstwo z art. 247 § 1 kk i art. 157 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 19 września 2013 roku o sygn. VII K 282/13, która odbywał od 13 lipca 2010 roku do 13 lipca 2010 roku, od 10 października 2010 roku do 12 października 2010 roku, od 9 listopada 2010 roku do 10 listopada 2010 roku, od 18 listopada 2010 roku do 7 lutego 2012 roku, od 24 lutego 2013 roku do 8 lipca 2016 roku,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 20 września 2007 roku o sygn. II K 580/07 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 4

czerwca 2012 roku o sygn. IX K 207/12, którą odbywał w okresie 26 lutego 2012 roku do 24 lutego 2013 roku,

czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i art. 207§2 k.k. w zw. z art. 207§1a k.k. i art. 157§ 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64§ 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

2. uznaje oskarżonego Ł. K. (K.) za winnego popełnienia wyżej opisanego w punkcie II czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 207§1a k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64§ 1 k.k. i za to na mocy art. 207§1a k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu Ł. K. (K.) karę łączną 16 (szesnastu) lat pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu Ł. K. (K.) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 stycznia 2018 r., godz. 21.40 do

	<p>dnia 18 stycznia 2018 r., godz. 21.40;</p> <p>5. na mocy art. 39 pkt 2 b k.k. w zw. z art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. (K.) środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych L. k. i K. W. na odległość 100 metrów przez okres 4 lat od uprawomocnienia się wyroku,</p> <p>6. na mocy art. 39 pkt 2 b k.k. w zw. z art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. (K.) środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną K. W. metrów przez okres 4 lat od uprawomocnienia się wyroku,</p> <p>7. na mocy art. 46 § 1 k.k. za przestępstwo przypisane oskarżonemu Ł. k.w punkcie I zasądza od oskarżonego na rzecz L. k. zadośćuczynienie w kwocie 10.000 złotych.</p> <p>8. na mocy art. 46 § 1 k.k. za przestępstwo przypisane oskarżonemu Ł. k. w punkcie II zasądza od oskarżonego na rzecz K. W. zadośćuczynienie w kwocie 3.000 złotych.</p>	
<p>7.1. 1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>		
<p># na korzyść</p>	<p># w całości</p>	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
7.2. 1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
7.3. 1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	2. uznaje oskarżonego Ł. K. (K.) za winnego popełnienia wyżej opisanego w punkcie II czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 207§1a k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64§ 1 k.k. i za to na mocy art. 207§1a k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

	<p>3. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu Ł. K. (K.) karę łączną 16 (szesnastu) lat pozbawienia wolności;</p> <p>5. na mocy art. 39 pkt 2 b k.k. w zw. z art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. (K.) środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych L. k. i K. W. na odległość 100 metrów przez okres 4 lat od uprawomocnienia się wyroku,</p> <p>6. na mocy art. 39 pkt 2 b k.k. w zw. z art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. (K.) środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną K. W. metrów przez okres 4 lat od uprawomocnienia się wyroku.</p>	
<p>7.4. 1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>		
<p># na korzyść</p> <p># na niekorzyść</p>	<p># w całości</p>	
<p># w części</p>	<p>#</p>	<p>co do winy</p>
<p>#</p>	<p>co do kary</p>	
<p>#</p>	<p>co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia</p>	

7.5. 1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
7.6. 1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana